

[Ole Bjørn Kraft.]

afviser Sovjetunionens forslag og lover Berlins befolkning støtte.

Det er klart, hvad Sovjetunionens Tysklandspolitik tilsigter. For det første ønsker man at fastholde delingen af Tyskland, for det andet i forlængelse heraf at konsolidere status quo i Centraleuropa. Det sidste forslag til en løsning af det tyske spørgsmål vil ikke genforene Tyskland, men skabe 3 Tysklunde og udsætte den tyske genforening på ubestemt tid. Den nuværende sektorgrænse mellem Øst- og Vestberlin vil blive en statsgrænse; og som den tyske udenrigsminister von Brentano sagde i Europarådets møde med stærk tilslutning fra alle sider: byen vil være overgivet på nåde og unåde til russerne, der kan intervenere, når de ønsker det.

Derfor må vesten stå fast. Man behøver blot at forestille sig, hvad følgen ville blive, hvis man gav efter. Hvis man ikke vil standse her, således som man højtideligt har lovet år efter år, hvor vil man så være i stand til at standse? Vil den tanke ikke komme til at brede sig, ikke mindst i de mindre europæiske lande, at når man i dag kan ofre $2\frac{1}{4}$ mill. tyskere, hvem vil man så kæmpe for næste gang, vil man så ikke for eksempel ofre 4 mill. danskere eller 3 mill. nordmænd? Der er jo ikke så stor forskel.

Derfor vil og må vesten stå fast. Jeg er overbevist om, at de også vil gøre det, og vi har lov til at tro, at en klar tilkendegivelse heraf vil føre til forhandling og ikke til det, som man har truet med. Det betyder nemlig ikke, at man ikke vil forhandle om Tysklands fremtid. NATOs formål er jo netop at kunne forhandle, men løsningen må være en europæisk løsning, og herved kommer vi jo ind i billedet; vi vil komme til at give vore råd i denne sag. Det er her, jeg i forbindelse med, hvad jeg sagde om det udenrigspolitiske nævn, gerne vil sige, at jeg tror, det ville være heldigt — og jeg beder om den højtærede udenrigsministers bifald hertil — om vi kunne få tid ved anden lejlighed til virkelig at gennemdrøfte spørgsmålene på et tidspunkt, hvor der ikke skal træffes nogen afgørelse, således at vi i fællesskab, uden at stå imod hinanden, kan drøfte sagen sammen.

Tyskland udgør jo et meget stort problemkompleks, og jeg kan kun gøre nogle

enkelte bemærkninger om den tyske situation. For mig er den første forudsætning, at der er enighed inden for NATO, således at man mellem de vestlige afgørende stater ved, hvad man kan forlange, men også ved, hvad man kan give, for noget må man naturligvis give for at nå et resultat og for at bryde den russiske mistro, og under det sidste er der jo de sikkerhedsgarantier, som Macmillan, den engelske premierminister, og den amerikanske præsident har talt om. Det næste må være en nøje afvejning af, hvor langt vi kan gå uden at svække den sikkerhed, som vi nu gennem ti år møjsommeligt har bygget op, og her kommer jo Rapackiplanen og andre tilsvarende planer om det, man kalder en militær udtynding af Tyskland og Tysklands neutralisering, ind i billedet. For mig vil forudsætningerne for enhver ny tysk ordening være, at den kan tiltrædes af tyskerne selv. Vi har hverken mulighed for eller ret til at påtvinge dem en ordening, de af hensyn til deres egen frie fremtid afviser. En tysk genforening, uden at den også indebærer muligheden for en fri tysk tilkendegivelse, bør ikke kunne komme til at foreligge. Hvad tidspunktet for denne tilkendegivelse angår, er det en sag, som man må blive enig om.

Dette — og det vil jeg gerne sætte en streg under, da vi ikke har så forfærdelig stor indflydelse på denne ting — er en sag, der har betydning for os. Ingen kan være i tvivl om, at et neutraliseret Tyskland, hvorfra vore allieredes tropper er trukket bort, amerikanske, canadiske, britiske og franske tropper, som nu står i Tyskland, et Tyskland, som kun har ret til et begrænset forsvar, vil medføre en væsentlig forsvarsmæssig svækkelse af Danmarks stilling, ja, man kan gå så vidt at sige, at hele Danmarks forsvar må ses i et helt nyt perspektiv, vi må tage hele vor forsvarsordening op til en fuldstændig nyordening og kræve en væsentlig forøgelse både af vor egen indsats og af vore NATO-partners indsats. Jeg kan ikke tro, at den danske regering vil kunne undlade at tage dette med i sine overvejelser, når den i NATO-forsamlingen skal give sit råd i disse spørgsmål.

Det er ikke nødvendigt at knytte særlige bemærkninger til udenrigsministerens udtalelse om nedrustningsbestræbelserne og